

I den ny § 88 er der optaget Regler om det særlige Løntillæg paa 120 Kr. aarlig, der i en Aarrække har været ydet til Tjenestemænd i de sønderjydske Landsdele, hvilket Tillæg hidtil kun har været hjemlet ved Tekstanmærkning paa Finansloven. Dette Tillæg danner et nødvendigt Supplement, for saa vidt angaar de lavere placerede Tjenestemænd, til de ved Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920 § 6 ydede Bestillingstillæg og personlige Tillæg til visse højere placerede Tjenestemænd, og da de sidstnævnte Tillæg efter den i Finansaaret 1928—29 foretagne Reduktion ikke vil blive ændrede, har man ment det rettest at optage Bestemmelsen om dette Løntillæg paa 120 Kr., der efter sin Begrundelse ved de særlige lokale Forhold nærmest hører hjemme under Stedstillægsreglerne, i selve Tjenestemandensloven. Naar de foran nævnte Tillæg til de højere Tjenestemænd er bortfaldne, bør ogsaa Bestemmelserne om det her omhandlede Tillæg optages til Revision.

Hvad angaar Ydelse af Stedstillæg til Tjenestemænd i de saakaldte Forstadsbebyggelser, om hvilket Spørgsmaal der ofte har været rejst en ikke ringe Kritik fra paagældende Kommuner Side, skal bemærkes følgende:

Lovreglen var oprindelig den, at de Omraader, der af Statistisk Departement henregnedes til en Købstadskommune som Forstadsbebyggelse, altid skulde have samme Stedstillæg som paagældende Købstad, men da Statistisk Departement i ret stor Udstrækning har heuregnet Omraader til Begrebet: Forstadsbebyggelse, er man i talrige Tilfælde kommet til at henhøre Dele af Kommuner med en meget lav Skatteprocent til en Købstad, som paa Grund af sin særlig høje Skat har faaet et meget højt Stedstillæg. Dette har navnlig medført en Udgift til Stedstillæg til Lærere, hvis Skole ligger i et rent Landdistrikt, og hvis Kommunestyrelse ikke har kunnet forstaa, af hvilken Grund Kommunen skulde udrede et højt Stedstillæg til sine Lærere, da de Forhold, som havde været afgørende for den nærliggende Købstads Placering i Stedstillægssats, ikke var til Stede for paagældende Kommunes Vedkommende.

Kommissionen er imidlertid af den Opfattelse, at den i 1927 indførte, nu gældende Ordning, efter hvilken Finansministeren, efter at Sagen har været forelagt Lønningsraadet, kan afgøre, hvorvidt en Forstadsbebyggelse skal sidestilles i Henseende til Stedstillæg med paagældende Købstadskommune eller placeres paa et lavere Stedstillæg eller helt udgaa af Stedstillægssrækken, i enhver Henseende er tilfredsstillende, hvorfor man foreslaar den nævnte Ordning opretholdt.

Det Punkt, paa hvilket de nugældende Regler om Stedstillæg har været stærkest kritiseret, er formentlig Bestemmelsen om, at Stedstillæget er afhængigt af Tjenestestedet og ikke Tjenestemandens Bopæl. Da det højere Stedstillæg først og fremmest ydes af Hensyn til den højere Skat, er det let forstaaeligt, at man finder det ulogisk, at en Tjenestemand, der unddrager sig den højere Skatteydelse ved at tage Bopæl i en Nabokommune med lav Skatteprocent, alligevel kan kræve det for hans Tjenestestedskommune fastsatte højere Stedstillæg.

Kommissionen har da ogsaa indgaaende drøftet, hvorvidt man burde ændre den omhandlede Regel, saaledes at det for Fremtiden blev Bopælen og ikke Tjenestestedet, der blev afgørende for, hvilket Stedstillæg Tjenestemanden har Krav paa at oppebære. Man har under disse Overvejelser søgt oplyst, hvorvidt det vilde fremkalde administrative Vanskeligheder at overgaa til Bopælsreglen, og man har undersøgt, hvor hyppigt Statens Tjenestemænd skifter Bopæl, idet Omstændeligheden af den Kontrol, som Bopælsreglen nødvendiggør, naturligvis maa sættes i Relation til Antallet af saadanne Bopælsforandringer. Disse Undersøgelser har givet det Resultat, at det af administrative Grunde ikke er paakrævet at opretholde Tjenestestedsreglen, idet Antallet af Flytninger af Tjenestemænd fra Kommune til Kommune er mindre